

for Udførsel, som jeg sagde; det er vor eneste Kornsort, som der udføres noget væsentligt af. Paa den foreslaas der Indførselstold, men overfor Hveden sagde Finanzministeren, da han indbragte Lovforslaget, at han havde ikke villet lægge Told paa Hveden, og Grunden dertil var, at for Hvedens Bedkommende stiller Forholdet sig saaledes, at Indførsel og Udførsel omtrent balancere her i Landet, naar man tager Mel og Gryn med — altsaa, Motivet til det Omvendte, det, der kunde være rimeligt Motiv for, at man sagde, at der var Mere, der talte for at lægge Told paa Hveden. Jeg skal her indsthyde den Bemærkning, at af Hvede i usormalt Tilstand indføres der meget Mere, end der udføres, det er en virkelig Indførselsartikel. Men af den Grund, at det er en virkelig Indførselsartikel, vil Finanzministeren, der søger Protektion, ikke lægge Told paa den, men derimod paa Byggen, som er Gjenstand for Udførsel. Den høitærede Finanzminister fortsætter videre, at Grunden dertil er ogsaa denne, at han ikke vil skade Møllerne, den Erhvervsgren, som gaar ud paa at tilvebringe Hvedemel til Udførsel. Denne vilde blive skadet derved, ja, Finanzministeren bruger endog ogsaa saa stærke Udtryk, at han siger, den vilde blive umuliggjort. Told paa Hvede vilde umuliggjøre Salg af Hvedemel her fra Landet; den vilde kvæle denne Udførsel fuldstændig. Jeg har allerede gjort opmærksom paa, at den høitærede Finanzminister ikke har denne Omhu overfor Export af Malt, som han altsaa har overfor Export af Hvede, heller ikke har han den samme Omhu overfor et andet Produkt af Byggen. Af Byggen produceres, som De vide, Öl, og ved Bestatning af Byggen — vel at mærke altid under Forudsætning af, at Prisen paa Byggen vil stige som Følge af et Forslag som dette — tænker Finanzministeren ikke paa, at Exporten af Öl er i en lang Række af Aar bleven en meget væsentlig Erhvervsgren og en af Landets Hovedudførselsartikler. Det er meget muligt, at Ollet godt kan betale Skatten, Brænderierne kunne ogsaa meget godt betale Skat; jeg har ingen Omhu i den Henseende, hverken overfor Öl eller Brændevin; blive vi enige derom, kunne vi godt komme til at lægge Skat baade paa Öl og Brændevin, men lad os i alt Fald lægge Skatten saaledes, at vi vide, hvor den hviler, saaledes at den hviler paa disse Produkter, men lad os ikke indrette det paa en saadan Maade, at man kvæler Betingelserne for den paa-gjældende Erhvervsgren selv, og det vilde man gøre ved at lægge Skatten paa Raamaterialet uden at beskatte Produkterne deraf.

Ogsaa overfor en Rugstat udtalte den høitærede Finanzminister sig noget forbedrent. Det er nu ganske vist, at skulde der blive Spørgsmaal om en Told paa Korn, som kunde faae Betydning her i Landet, og som overhovedet vilde virke til en Forhøielse af Kornpriserne, da skulde den lægges paa Rugen. Rugen er jo nu i de 3—4 sidste Aar bleven til en væsentlig Indførselsartikel. Der er et Overstud i Indførsel paa 270,000 Tønder, derom er der derfor ingen Tvivl, at Told paa Rug vilde virke direkte som en Beskyttelse, men derom siger saa den høitærede Finanzminister, at han antager, at der er overveiende Betænkkeligheder ved en Rugstat, han siger: „Jeg vil i alt Fald ikke foreslaa det“, og han siger videre i Slutningen af sin Tale, at han er gaaet saa vidt som det, der foreligger i dette Forslag; men er der Noget, der vil gaa videre, er han villig til at følge dem. Jeg formoder da, at der i disse Ord, naar de sættes i Forbindelse, ogsaa skal ligge det, at Finanzministeren i og for sig ikke vil foreslaa en Rugkat, men at han heller ikke vil modsætte sig den, hvis den blev foreslaaet fra anden Side. Det Samme gjælder Tanken om Udførselspræmier, som den ærede Finanzminister omtalte andet Steds. Derom vil han heller ikke udtale sig. Han siger, at han ikke vil foreslaa det, da der ikke kan antages at være nogen sunderlig Stemning derfor. Angaaende en Told paa Rugen haaber jeg nu ikke, at der her i denne Forsamling tiltrænges nogen videre Motivering for, at det ikke lader sig gjøre. Ganste bortset fra, at det ganske vist er det eneste Punkt, hvor man gennem en Korntold kunde komme til at begunstige Landbruget, er jeg overbevist om, at de Landmænd her i Landet vilde være hurtig talte, som vilde sige Ja til en Korntold, hvorved man faktisk kom til at fordyre alle de væsentligste Livsfor-nødenheder. Nei, der er et Omraade, som er det for Landmanden absolut vigtigste og forhaabentlig vil blive det endnu mere i Fremtiden, det er Fødevarer. Kunde Prisen paa Fødevarer forhøies, da frygter jeg for, at det vilde blive en Fristelse for mange Landmænd. Der er imidlertid den Syffe derved, at vor Udførsel af Fødevarer er saa stor og er i en saa god, stadig Væxt, at vi ikke behøve at nære Frygt for, at vi skulde kunne blive saaledes stillede, at den kunde gaaes ved en Beskyttelsestold. Der er kun en eneste Vare af den Art, af hvilken der indføres Mere, end der udføres, det er Fedt, men det spiller en saa ringe Rolle, at jeg er overbevist om, at Fedt, der jo er en Forbrugsartikel for Arbejderne og Menig-